

UN VIATGE SORPRESA

GSK

María Jesús Chacón Huertas
Carmen Ramos

Aquest llibre s'ha fet gràcies al patrocini de GSK

© 2022

Autora: María Jesús Chacón Huertas
Il·lustracions: Carmen Ramos

www.weeblebooks.com
info@weeblebooks.com

Madrid, Espanya, 2022

Disclaimer:

A l'efecte de la transparència, us informem que GSK ha col·laborat en el finançament d'aquesta publicació. El seu contingut reflecteix les opinions, criteris, conclusions i/o troballes propis dels autors, que poden no coincidir necessàriament amb els de GSK. Informació adreçada a públic general. Per més informació, consulteu amb el vostre metge

Código: NP-ES-AOU-PINS-220047(v2) 09/2022

Per a totes les persones que s'han d'enfrontar a un camí inesperat, un camí amb ombres i llums.

En aquest nou conte, et convidem a conèixer el Dani, el Marcos i la seva família. Junts podreu compartir la seva història i conèixer les seves pors, frustracions i angoixes, però on també hi ha lloc per a l'alegria, els somnis i la il·lusió.

La vida mateixa és un viatge sorpresa, amb les seves pujades i baixades, però sempre amb una senda a l'esperança.

Esteu preparats?

El nombre de càncers diagnosticats a l'Estat espanyol l'any 2022 s'estima que arribarà als 280.100 casos i que el 2040, la incidència augmenti a 341.000 casos.(1) Els càncers més freqüentment diagnosticats en dones a Espanya el 2022 seran els de mama, els de còlon i recte i els càncers ginecològics (1). A Espanya, el càncer ginecològic és el tercer càncer més comú entre dones (1,2). Entre els tumors ginecològics, el càncer d'endometri és el més freqüent seguit del càncer d'ovari i del càncer de coll uterí o cèrvix (1).

Més enllà de les dades, hem de saber que un diagnòstic de càncer no té per què ser sinònim de mort. En la nostra societat, cada vegada s'aconsegueix la curació d'una major proporció de casos de càncer i en un nombre important de casos, els seus símptomes poden ser controlats de forma adequada. Cada vegada es persegueix una més gran dedicació a la investigació en aquest camp, sempre intentant aconseguir la curació per a diferents tipus de càncer o buscant la millora de la qualitat de vida de les persones que el pateixen. (3)

Área de Relaciones con Pacientes de GSK España

Referències:

1. Les xifres del càncer a Espanya, 2022 [Internet]. Sociedad Española de Oncología Médica (SEOM). Publicat l'1 de febrer de 2022 [últim accés: Juliol 2022]. Disponible a: https://seom.org/images/LAS_CIFRAS_DEL_CANCER_EN_ESPANA_2022.pdf.
2. European Cancer Information System (ECIS). Estimates of cancer and mortality in 2020, for all cancer sites [Internet]. 2020. [Darrer accés: Juliol 2022]. Disponible a: https://gco.iarc.fr/today/online-analysis-table?v=2020&mode=cancer&mode_population=continents&population=900&populations=724&key=asr&sex=2&cancer=39&type=0&static=5&prevalence=0&population_group=0&ages_group%5B%5D=0&ages_group%5B%5D=17&group_cancer=1&include_nmssc=0&include_nmssc_other=1#collapse-group-0-4
3. Creencias erróneas, mitos y pseudoterapias sobre el cáncer [Internet]. Associació Espanyola contra el càncer. [últim accés: juliol 2022]. Disponible a: https://www.contraelcancer.es/sites/default/files/content-file/Creencias-erroneas-cancer_0.pdf

Amb el reconeixement i/o l'aval social de:

Amb el suport institucional

—Mira, Dani, un concurs! —exclamà en Marc—. Ens hi apuntem?

—Com vols que ens hi apuntem? Au, va, deixa't estar de ximpleries! —vaig respondre al meu germà intentant treure-li la idea del cap.

—Que sí, mira, llegeix! —va insistir mentre llegia en veu alta l'anunci de l'institut.

—Veus, Dani? Sembla que l'hagin fet per a nosaltres. Tenim una història a compartir! Tan bé com escrius... ja hem acabat els examens, la setmana que ve és Nadal, tens temps de sobres. És el moment perfecte!

I CONCURS DE RELATS JUVENILS

Crea el teu relat sobre UN VIATGE SORPRESA

Si tens una història inoblidable per explicar, aquest concurs és per a tu
Dirigit als alumnes de 3r i 4t de l'ESO

ENVIAMENT:

unviatgesorpresa@elteuinstitut.com

TERMINI: 4 setmanes

PREMI: El relat guanyador serà il·lustrat per un dels millors dibuixants de la ciutat i es publicarà a les xarxes socials.

El vaig tornar a llegir un cop encara: «... i es publicarà a les xarxes socials». Em vaig quedar amb aquesta darrera frase. Vaig començar a imaginar-me que, per una remota casualitat, el nostre relat guanyés el concurs i viatgés pel món. Aquesta va ser la raó que em va empènyer a atrevir-me a participar.

—D'acord, d'acord, pesat, ja prou, que ja m'has convençut! Però... tu estàs pensant el mateix que jo, oi? —vaig dir, pensatiu.

—Sí, sí, és clar! ...el viatge de la mare.

—Ja, però, en realitat, no és un viatge.

—Depèn de com t'ho miris, Dani. Tots els viatges tenen un principi i un final, oi que sí? Doncs això, el viatge de mare començà fa quatre anys i, si tot va bé, acabarà d'aquí a poc.

—Tens raó, Marc! És un viatge diferent...

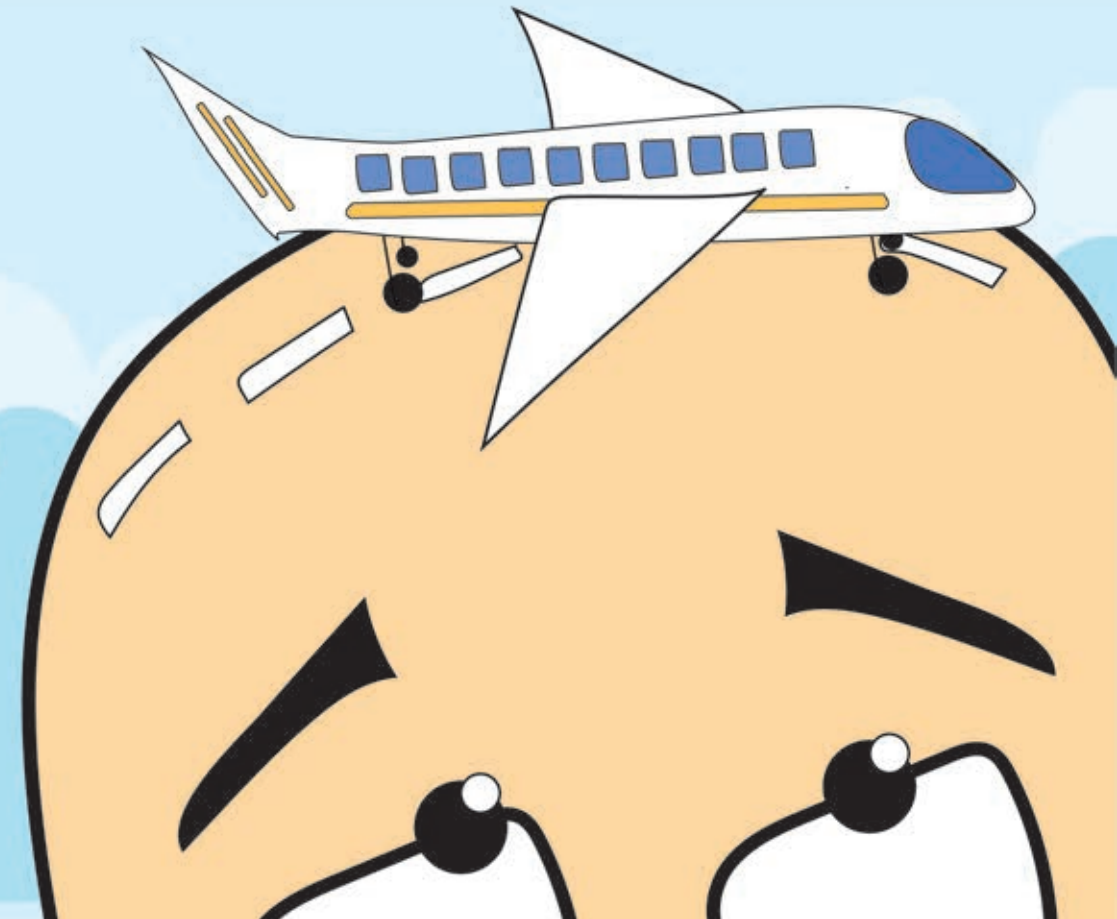
Així fou com el meu germà bessó em va convèncer per participar en el concurs. Si no fos perquè som idèntics físicament, ningú no diria que som germans. Som tan iguals i diferents alhora... ell és més agosarat i mogut que jo. A més, té el do de la paraula, no sé com ho fa, però és d'aquestes persones que cauen bé a tothom. El que més m'agrada d'ell és que intenta veure sempre el costat positiu d'allò negatiu. En fi, que en Marc és l'alegria de la casa. Suposo que, per tot això, quan la mare va començar el seu viatge, jo em vaig posar a escriure en una mena de diari que ens van regalar pel nostre aniversari. I en Marc, com que cada vegada cercava una excusa o una altra per no escriure, doncs em va regalar el seu. Ah! Tenim una gosseta, que es diu Nel·la. Ens la va regalar l'oncle David quan vam complir set anys. L'oncle David és el germà de la mare, i a banda de ser el nostre padrí, és el meu oncle preferit. Em va ajudar molt amb això de la mare. En Marc, però, es va refugiar en la Nel·la.

L'oncle David viu a prop de casa nostra. És fadrí. Li encanten els nens, per això és tan bon “profe”. També li agraden molt els avions, sempre està llegint sobre tot tipus d'avions. De vegades, quan érem petits, ens portava a l'aeroport perquè veiéssim com s'enlairaven i aterraven. I ens explicava detalladament tot el que sabia: on s'havia fabricat aquest model, quant temps havien trigat a fer aquell altre, quants passatgers hi cabien... I al final, ens parlava tant, tant que va aconseguir contagiar-nos la seva passió. Sabeu què és el més graciós? Doncs que l'oncle David és calb, és tan calb que fins i tot el seu cap sembla una pista d'aterratge, ha, ha. No he vist mai un sol cabell al seu caparrot. Segur que és el calb més calb de tots els calbs del món. I no us penseu que no té pèl, no, el que passa és que li agrada afaitar-se'l. Sempre ens ha dit que li dona sort.

Ens deia que, si tocàvem la seva calba, a nosaltres també ens donaria sort. Així que, des de petits, el meu germà i jo passàvem la mà pel seu cap quan volíem aprovar un examen, per exemple. A mi sempre em funcionava, però al meu germà no tant, perquè, de vegades, suspenia. I el meu germà creia que era perquè no l'havia passat bé.

Recordo el dia que li vaig preguntar per què s'afaitava així el cap. Jo devia tenir uns nou anys. Llavors, ell em va pujar a la seva falda, com sempre que m'anava a dir alguna cosa important, i em va explicar:

—Ja saps, Dani, que sempre t'he dit que els caps calbs donen sort, oi? Doncs, bé, aquesta és i no és la raó d'afaitar-me el cap...

—Com? No t'entenc, oncle.

—A veure com t'ho explico, petit —va dir mentre buscava les millors paraules per fer-ho—. Coneixes al meu amic Josep, oi?

-Sí, aquell del cabell llarg?

-Sí, sí, aquest. Bé, doncs aquesta cabellera que tu dius la té ara, perquè hi va haver un temps en què va estar calb, i ho va passar malament, molt malament.

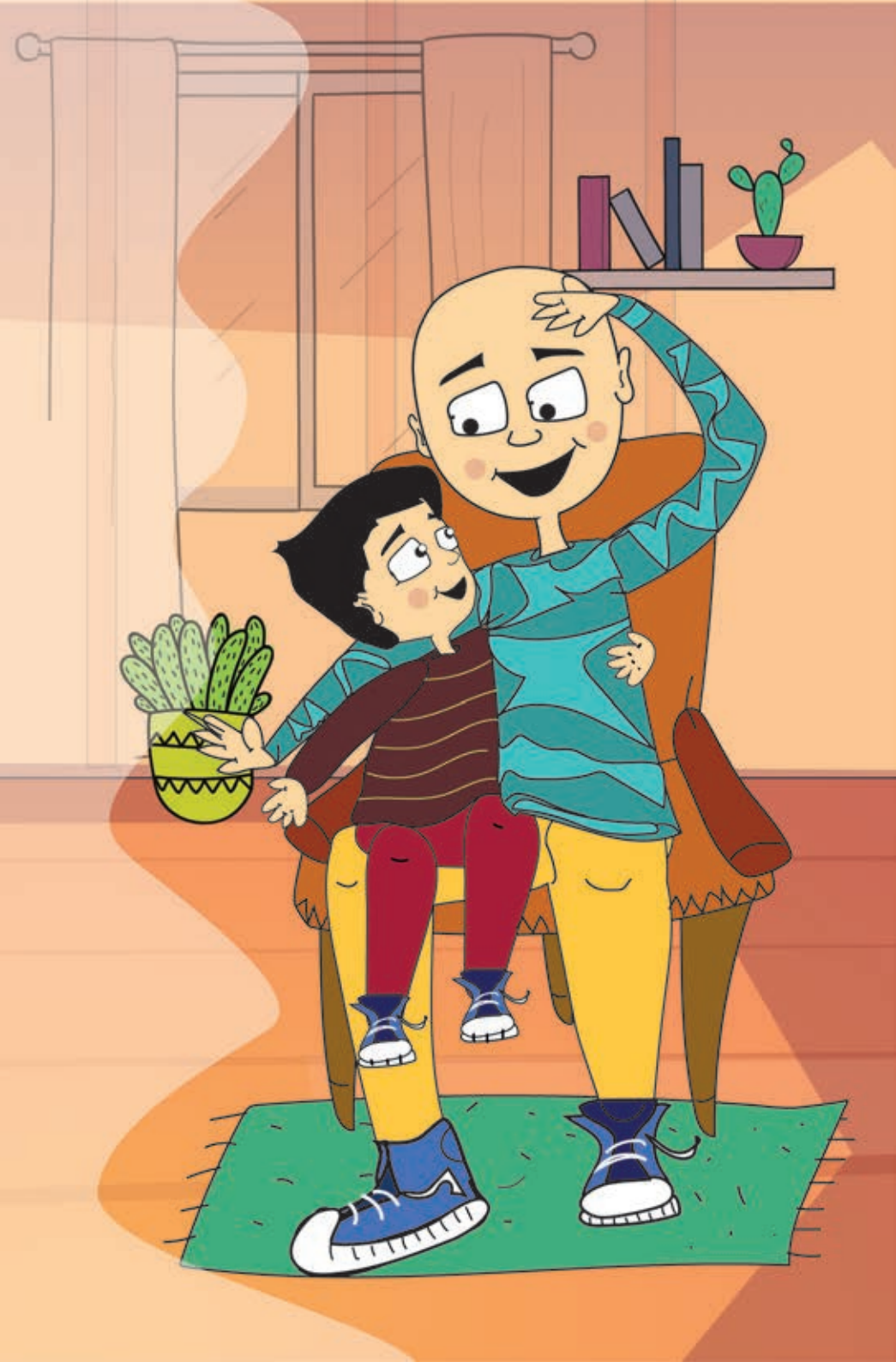
—És que va tenir càncer, oncle?

—Ves per on, Dani, jo aquí pensant com explicar-t'ho i tu vas i m'ho deixes anar així, sense més ni més.

-És que ahir, al temps d'esbarjo, vam estar parlant del càncer amb els meus amics. La Isabel ens va dir que el seu avi tenia càncer de pos... de pos... data? O alguna cosa així.

—He, he, he! —Va riure el meu oncle—. Càncer de pròstata, Dani, de pròstata —em va corregir.

—Ah, molt bé! És que com va començar a dir-nos que, amb la medicina que li anaven a posar, li caurien els cabells, doncs... no vaig escoltar bé el nom.

—És clar, normal! Bé, exactament això va ser el que li passà al meu amic Josep, encara que ell no va tenir càncer de pròstata, sinó de pulmó. Aquesta medicina que dius, que es diu quimioteràpia, és tan forta que fa que et caiguin els cabells. Això sí, després, quan s'acaba el tractament, els cabells triguen un temps a créixer, però ho fan amb més força que abans. Per això, en Josep presumeix ara tant de la seva cabellera.

—Ja, però què té a veure això amb el fet que siguis calb?

—Doncs veuràs... saps què passa? Que, igual que tu m'expliques les teves coses, el meu amic ho va passar tan malament, sobretot al principi, que ell es va refugiar en mi i m'explicava com se sentia. Crec que el dia que pitjor ho va passar va ser quan va decidir anar a la perruqueria perquè el rapessin. «No vull veure com es em cauen els cabells a poc a poc, David. Demà aniré a que em rapin», em va dir el meu amic.

»Llavors, jo, tractant de treure-li importància, li vaig suggerir: «Demà? I per què no ara? Jo et puc rapar, tinc aquí la maquineta. Vaig a cercar-la».

En José em va mirar sorprès. Ni tan sols li vaig donar temps a respondre'm perquè me'n vaig anar directe al bany i vaig tornar de seguida amb la maquineta de tallar els cabells. «Veus? Aquí està! Jo ja estic preparat, i tu?», li vaig preguntar. Es va quedar aturat, en silenci, i jo vaig continuar sense dir res. La seva mirada fixa em va despistar. Al final, ell també em va sorprendre amb la seva rotunda i jocosa resposta: «Preparat, David! Però compte! No em facis cap esquilada, eh!».

»I així va ser com li vaig rapar el cap al meu amic Josep. Quan vam acabar, es va mirar al mirall i no va poder dissimular la seva tristesa en veure's. Llavors, jo, gairebé sense pensar-ho, vaig tornar a agafar la maquineta i, mentre se la donava, li vaig dir: «Té, ara em toca a mi. Jo també estic preparat!». «Però què dius! Ets boig?», em va contestar gairebé enfadat. «Va, vull que em rapis!», li vaig repetir. I el meu amic Josep em va rapar, Dani. I des de llavors, estic calb, com dius tu. No et creguis, no ho tenia pensat. Va sorgir així en aquell moment. Va ser com una manera de donar-li suport en aquell moment tan dur per a ell.

Ho veus? Si et dic que el meu oncle David mola, és que mola de veritat de la bona. De petits, gairebé sempre anàvem a l'escola amb ell perquè ell hi treballa, és clar. Així la mare podia anar-se'n abans a treballar. L'oncle David i la mare van néixer en un poble petit, Monfuentes. La nostra casa del poble és a la plaça, i la de l'oncle, al carrer del darrere, just al costat del parc. Tant de bo tots els nens tinguessin un poble. Al Marc i a mi ens encanta anar-hi. I és que estar al poble és com estar en un altre món. És a prop de la ciutat i lluny del soroll i de les hores del rellotge. Quan més anem al poble és a la primavera i a l'estiu. Però, de vegades, quan neva, també ens escapem algun cap de setmana. I és que, al poble, el pare i la mare ens deixen sortir sols amb la bici. Sempre ens diuen que al poble no hi ha tant perill com a la ciutat. Un dels meus moments preferits és quan, al final de l'estiu, anem els quatre en bici a agafar aquestes enormes mores que, segons la mare, només existeixen al seu poble. Jo crec que és una mica exagerada, la veritat. I el pare també ho creu. Quan acaba l'estiu i ens pugem al cotxe per tornar a casa, estem tan trists i moixos que el meu germà li fa la mateixa pregunta al pare:

—Pare, podem venir el cap de setmana que ve?

—Guau, Guau! —bordava la Nel·la, com si ella també volgués tornar.

I el pare, abans que en Marc acabés la seva pregunta de sempre, també li contestava amb la mateixa resposta.

—Ja veurem, fill, potser sí, potser no! Qui sap el que passarà el cap de setmana que ve? Deixa que la vida et sorprengui, Marc. Cal viure el dia a dia.

Aquesta és una de les frases preferides del pare: «Cal viure el dia a dia». Crec que, de tant sentir-la, al final, n'aprendré algun dia, no? I vaja si la vida ens sorprèn; el pare tenia raó. En poc temps, vam tenir dues sorpreses seguides: una de bona i una de dolenta.

CAL VIURE EL DIA A DIA

La bona va arribar el dia que fèiem deu anys. L'oncle David era gairebé sempre dels primers a felicitar-nos, però aquell dia, com ens van portar el pare i la mare al col·le, no el vam veure. Tampoc ens va trucar per telèfon, que estrany. Crec que el pare i la mare varen conxorxar-se amb ell, perquè no li van donar importància. A la tarda, vam fer un berenar a casa. Van venir els nostres amics i també la millor amiga de la mare, la Merchi. Quan se'n van anar els nostres amics, la mare li va enviar un missatge a l'oncle perquè vingués. Això m'ho va explicar l'oncle després, perquè jo no me'n vaig adonar. En sonar el timbre, el Marc i jo vam anar corrent a obrir.

—Oncle, a la fi, em pensava que t'havies oblidat del nostre aniversari! —Exclamà en Marc.

Ens afuarem sobre ell i li vam fer un petonàs enorme. Ell ens va felicitar estirant-nos deu vegades de les orelles.

—Com me n'he d'oblidar, això és impossible! Si me'n recordo abans de vostre aniversari que del meu, he, he.

L'oncle va saludar a mare, al pare i la Merchi, a qui també coneixia i ens va preguntar si li havíem guardat un tros de pastís.

—És clar, oncle, aquest tros tan gran és per a tu! —li vaig dir.

En Marc va venir cap a mi i em va xiuxiuejar a cau d'orella que era estrany que l'oncle no ens hagués portat cap regal. La mare ens va veure i ens va cridar l'atenció:

—Nois, no parleu en veu baixa, és de mala educació! Què passa?

—No res, mare, perdó! —exclamà en Marcos.

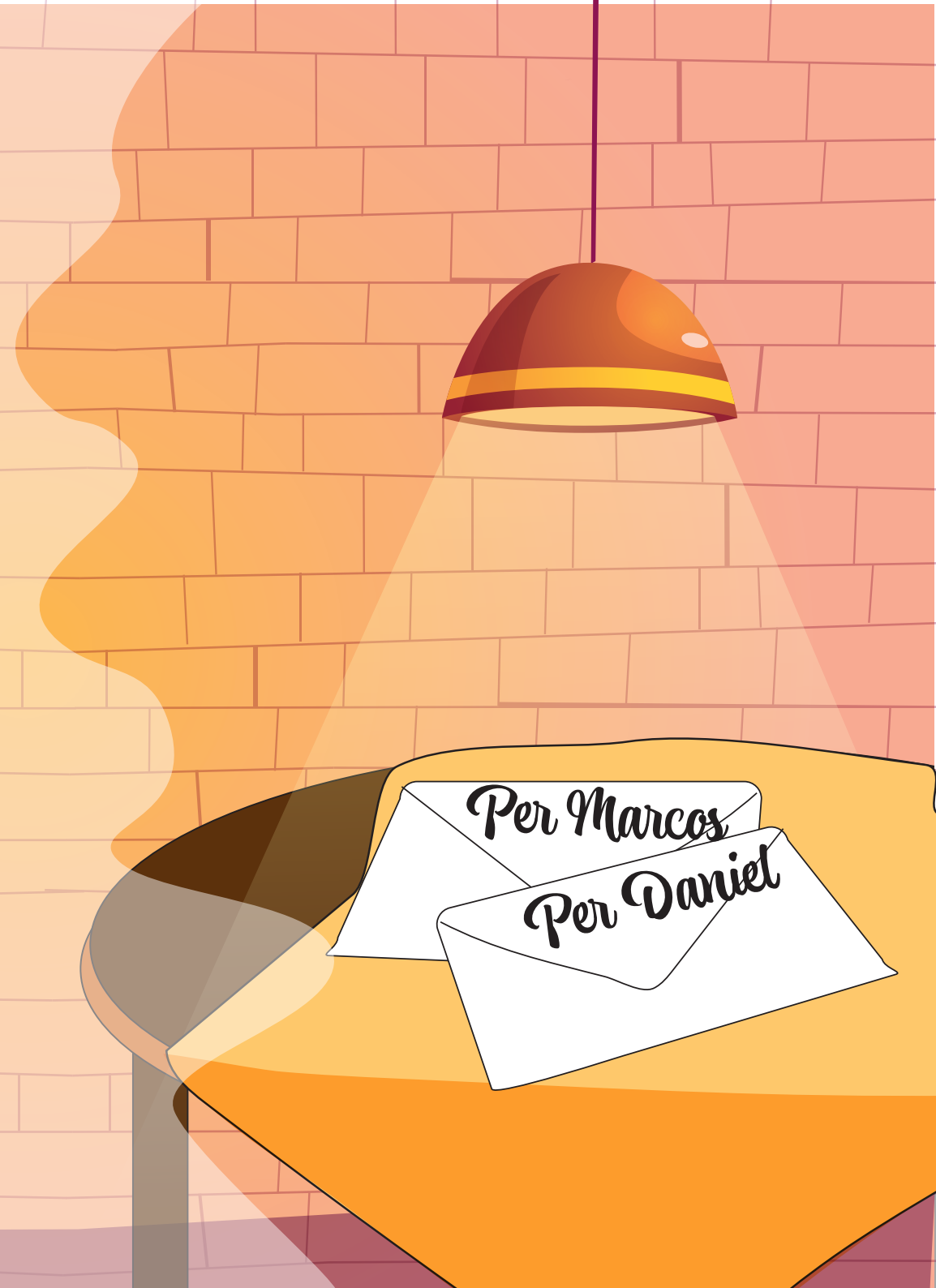
—Deixa estar els nens, dona, no passa res! —ens va defensar el meu oncle.

La mare li va insistir perquè mengés alguna cosa més que el pastís, però l'oncle no va voler. Tot d'una que va acabar de menjar-se-la, se'n va anar cap al penjador i va treure de la seva bossa dos sobres.

—Aviam, ara el regal dels meus nois! Això és per a vosaltres!

—Un sobre? —va preguntar en Marc impacient.

—Un sobre i... el que hi ha dins del sobre.

En Marc i jo vam obrir amb cura els sobres. A cadascun hi havia com dues cartolines petites...

—Quin regal més estrany, oncle!

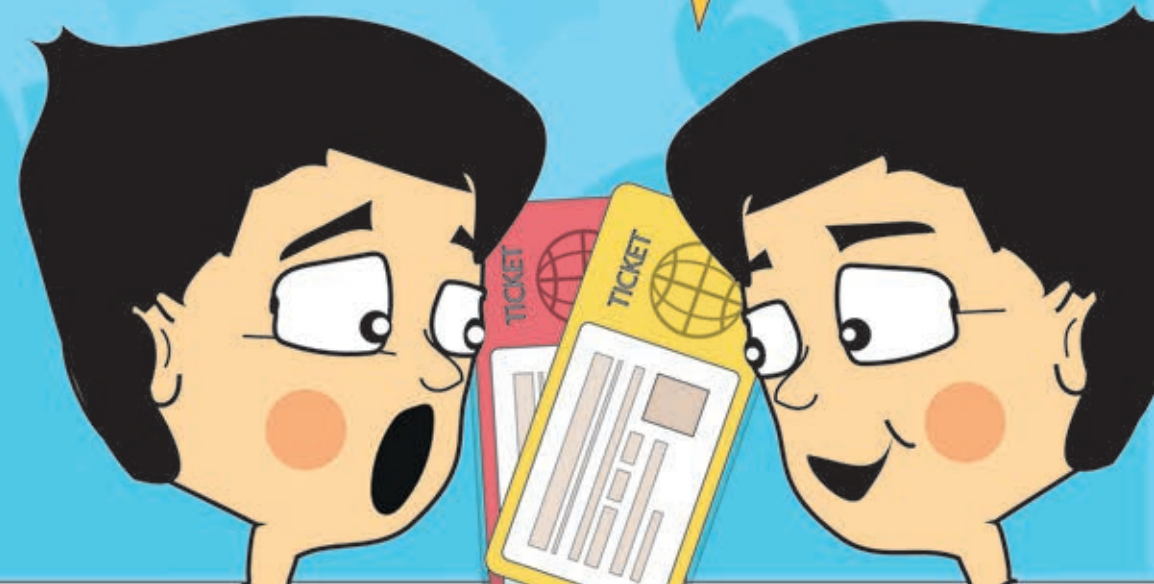
—Va, llegiu el que diu!

Vam començar a llegir-les i... no ens ho podíem creure!

—Mare, pare, visca, són bitllets d'avió!

—Gràciessss, oncle, ets el millor! —li vaig dir boig de content.

La mare i el pare es van sorprendre tant com nosaltres. Ells tampoc ho sabien. Només faltaven tres setmanes per al viatge. Aleshores, la mare va agafar els bitllets i els hi va mostrar al pare, assenyalant la data.

—Què passa, germana? —va preguntar l'oncle.

—No, res, només estava mirant la data, pensava que coincidia amb el dia que he d'anar al metge, però no. Quin tros de regal, germanet!

—Al metge? Que et passa res? —li va preguntar amoïnat.

Vaig veure com la mare mirava al pare, i com el pare assentia amb el cap. Llavors, la mare respongué:

—Tinc un petit bony al pit, segur que no és res, però, per precaució, el meu metge m'ha enviat a l'especialista.

—Tenim cita la setmana que ve. Així ens quedarem tots més tranquils! —va sentenciar el pare—. I vosaltres, nois, no teniu deures per demà? Acomiadeu-vos de la Merchi i de l'oncle i prepareu els deures de demà, va.

—D'acord, pare!

Ens vam anar a la nostra habitació súper feliços. Anàvem a viatjar en avió per primer cop! El meu germà i jo estàvem tan emocionats que gairebé ens vam oblidar d'això de la mare. Aquell dia va ser la primera vegada que la vam sentir dir que tenia un bony. I encara que els dos sabíem que hi havia bonys bons i dolents, l'ingenu del meu germà va tractar de convèncer-me que el de mare segur que seria bo perquè estava convençut que la calba de l'oncle, que és el nostre amulet de la sort, sempre ens protegia.

L'endemà, a l'escola, li vàrem explicar als nostres amics això del viatge. El meu amic Paco em va dir que tampoc era per tant, que ell ja havia viatjat dues vegades en avió, i que era una mica exagerat. Em va recordar a la mare amb les mores del poble. I la Valèria, la millor amiga del Marc, li va comentar al meu germà que viatjar en vaixell era molt més emocionant que anar en avió. Semblava que no se n'alegraven.

Quan vam arribar a casa, li ho vam explicar a la mare i ella li va restar importància.

—No patiu, nois, és normal! Ells ja han viatjat en avió i, a més, no tenen la sort de tenir un oncle com l'oncle David, que els expliqui tot el que vosaltres sabeu sobre els avions.

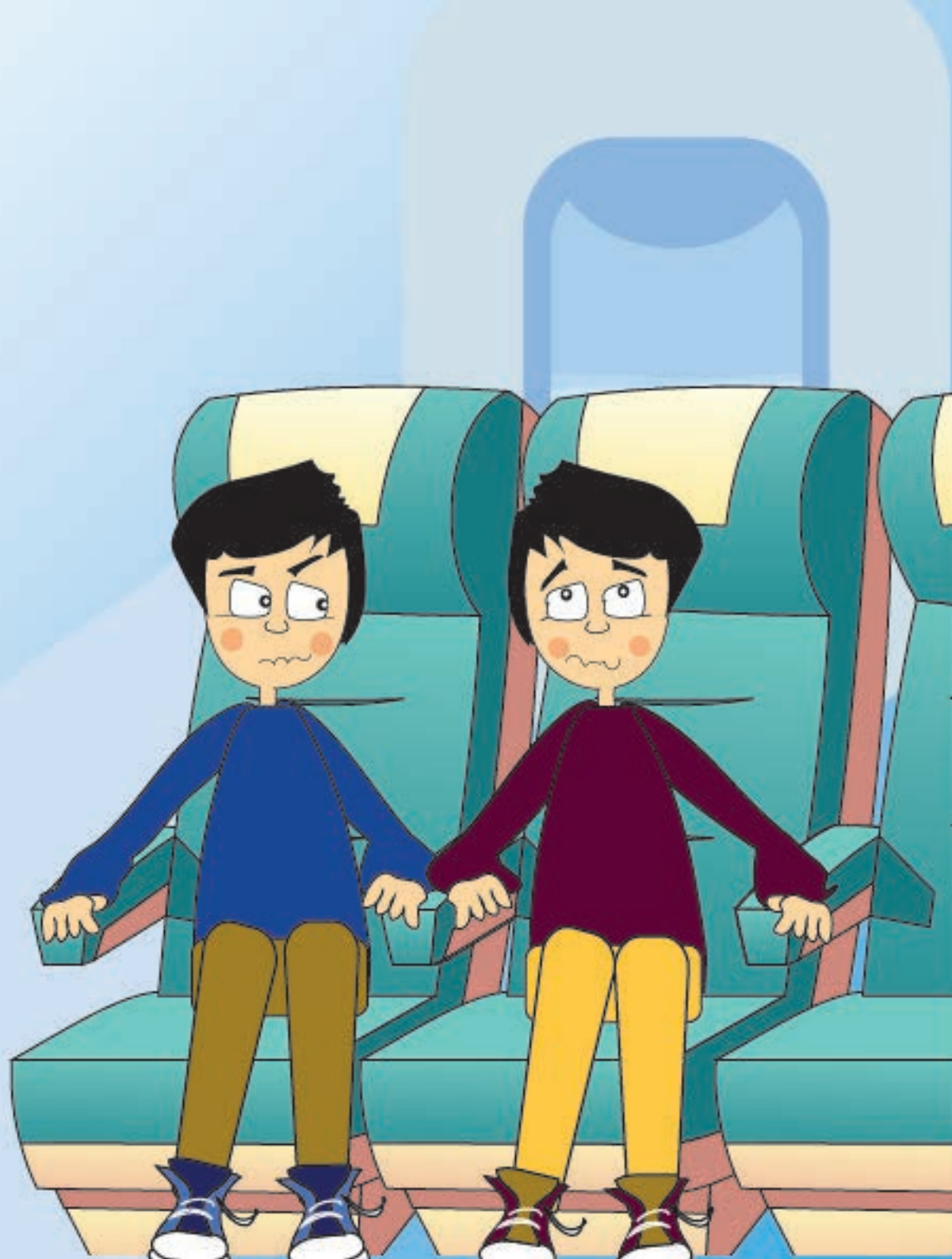
—És veritat, mare! —vaig respondre.

—El pare i jo també estem molt il·lusionats amb aquest viatge. Ja veureu, serà meravellós!

—I si ens maregem a l'avió, mare? —li vaig preguntar una mica angoixat.

—Amb tant que us agrada tirar-vos per les tirol·lines, com us heu de marejar? No ho crec!

—Ets la millor mare del món! —va exclamar el meu germà.

I és que és veritat, la mare és la millor. Quan el pare ve, de vegades, enfadat de la feina, li ho explica a la mare i, de seguida, aconseguix tranquil·litzar-lo. I quan al meu germà o a mi ens passa res, ni tan sols cal que li ho diguem perquè ella ja ho intueix. És com si es posés unes ulleres de mirar per dins o una cosa així, crec que té un superpoder.

A la mare sempre li ha agradat cuidar-se. Intenta fer esport dos o tres cops per setmana. Fa uns anys, va decidir començar a córrer. I quan va aconseguir córrer cinc quilòmetres, va convèncer la seva amiga de l'ànima perquè anés a córrer amb ella. Ara, les dues corren dotze quilòmetres! Així és la meua mare; jo li dic que és la reina del poc a poc. La seva frase estrella és que «tot passa per alguna cosa i que allò veritablement important en la vida passa sempre a poc a poc».

Des del dia del nostre aniversari, la mare no ens va tornar a dir res més del seu bony. Ni tampoc va anar a córrer, que estrany!

—Mare! No has quedat per córrer amb la Merchi aquesta tarda?

—No, Dani, no. No em trobo bé, estic una mica cansada. Deu ser de la feina. A veure si la setmana que ve estic millor, ja se'm passarà.

La mare va intentar dissimular, però no se li donava gaire bé. Jo sabia que, si la mare no feia esport, era perquè estava malament de veritat. Li vaig comentar al Marc que estava una mica amoïnat per la mare.

—I si la mare està malament per això del bony, Marc?

—Que no, Dani, ni ho pensis, ja veuràs com no! És que la mare no para, per això està tan cansada. Queden tres dies per al metge, oi?

—Sí, el divendres al matí.

Durant aquells tres dies a casa no parlàvem d'una altra cosa que no fos el viatge: que si quin temps faria, la roba que ens havíem de dur, els indrets que visitaríem i, el millor de tot, el pare no parava d'ensenyar-nos les fotos que hi havia a internet del parc d'atraccions on aniríem. Quina passada! Aquella setmana se'ns va fer eterna, semblava que el temps no passava... fins que, per fi, va arribar el dia que la mare va tornar de la seva cita amb l'especialista, l'oncòleg. I llavors, ens va donar la segona sorpresa, la dolenta...

Ho recordo com si fos ahir. Aquell divendres, el meu germà i jo no tornàvem a casa tan contents com de costum. Estàvem nerviosos, és clar. Quan érem a punt d'arribar al portal, l'oncle va rebre un missatge de la mare dient-li que pugés amb nosaltres. El pare estava esperant-nos amb la porta oberta.

—Com estan els meus fills, com ha anat l'escola?

—Hola, David! Hola, pare! I la mare? Què us ha dit el metge?

—li va preguntar el meu germà escopetejat.

—Va, veniu! Ara us ho explicarem, hem de parlar.

No m'agraden gens aquestes tres paraules. Quan algú diu «hem de parlar», vol dir que el que va a explicar és una cosa dolenta, oi que sí? També passa a les pel·lícules. Ens en vam anar directes al saló sense dir ni una paraula. La mare estava asseguda al seu lloc. Li vam fer un petó, i el meu germà i jo ens vam asseure un a cada costat. El pare, al sofà de davant, i l'oncle, a l'altre. Llavors, la mare va començar a dir-nos allò que no volíem sentir:

—Bé, ja sabeu que aquestes últimes setmanes no em trobava gaire bé. Volia pensar que només era cansament acumulat, però no. L'oncòleg m'ha confirmat que aquest bony que tinc al pit és un tumor maligne, així que he de començar el tractament ja.

—Dins del dolent —va prosseguir el meu pare—, l'hem agafat en la seva fase inicial, i això és una bona notícia.

La Nel·la, que estava recolzada als peus del pare, va somiquejar una mica, com si estigués trista. En Marc es va enfadar pel que havia dit el pare.

—Això no és una bona notícia! Tenir càncer no és una bona notícia! —va exclamar.

—El meu germà té raó, que la mare tingui càncer no és una bona notícia, pare! —vaig dir, aguantant-me les ganes de plorar.

—És clar que no! Em refereixo al fet que és molt important que ho hàgim detectat a temps —va argumentar el pare.

—Així és, nois. Tranquil·litzeu-vos —el va defensar la mare—. Ja sabeu que el càncer és una de les malalties més esteses i, encara que hi ha bastants tipus de càncer, la ciència ha avançat tant avui dia que molts d'ells es curen. El que el pare vol dir és que, si no m'hagués sortit aquest bony, igual no m'ho haurien detectat fins que hagués estat més avançat. Veieu com és una bona notícia?

Un cop més, la mare gairebé ens va convèncer. Encara que el meu germà i jo seguíem una mica atabalats, sense saber què dir. Llavors, la mare va continuar:

—El pare i jo hem preferit explicar-vos-ho des del primer moment perquè la nostra vida canviarà una mica. Em sap greu, nois, el que més em dol és que haurem de retardar el nostre viatge. David, creus que podràs canviar els bitllets?

—Segur que sí, demà mateix em passo per l'agència, a veure què em diuen.

—Mare, no pateixis pel viatge, ja hi anirem quan estiguis bona, a que sí, Marc?

—Oi, i tant! Ara ens ha tocat un altre viatge: un viatge sorpresa, mare. I nosaltres t'hi acompanyarem. Aquest viatge també el farem junts! —va exclamar el meu germà.

—Ho sé, rei meu, sou els millors! Encara que em temo que tindrem algunes corbes...

Que orgullós que estic del meu germà, quines paraules més maques! La mare es va emocionar i se li van escapar algunes llàgrimes. Llavors, la vam abraçar fort. La Nel·la es va acostar perquè l'acaronéssim.

—Guau, Guau, guau! —va bordar, movent la cua.

—Va, ja n'hi ha prou de sentimentalismes. Traieu la Nel·la a passejar una estoneta, nois? —va dir la mare assecant-se les llàgrimes—. No ha sortit des d'aquest matí. Ja seguirem parlant el cap de setmana, d'acord?

L'oncle es va quedar una estona més amb la mare mentre el pare, en Marc i jo ens vam anar a treure la Nel·la.

—David, la setmana que ve ja començo la quimio. M'agradaria que m'ajudessis a tallar-me els cabells. Quan tens un forat? Prefereixo que em rapis abans que se'm caigui. He pensat en comprar-me una perruca. Aquest cap de setmana, els explicarem als nois el que ens ha dit l'oncòleg, en què consisteix el tractament... no els volia atabalar el primer dia. Ja saps, germà, millor assumir-ho...

—A poc a poc, germaneta, és clar que sí. Els nois ja són grans i responsables. Ho portaran bé, ja veuràs.

—Sí, això espero. Així i tot, és una situació difícil per a tots.

—Tu ets forta, ara només t'has de ocupar de tu i de fer tot el que et digui el metge. I procurar estar el més relaxada possible. Si voleu, algun cap de setmana em puc portar als nois al poble. Els anirà bé.

—Bé, ja veurem. Sí, és una bona idea, David. Gràcies per tot, ets un sol.

L'endemà, mentre el meu germà i jo ens vam anar a fer la compra amb el pare; la mare va quedar a casa. Vam ajudar al pare a col·locar-la i, després, el pare li va preparar un cafè ben calent a la mare. Llavors, ens vam asseure amb ella i vam seguir parlant del tema. La Nel·la estava profundament adormida.

—Però, nois, no em mireu amb aquesta cara, que estic bé! La setmana que ve ja començo la quimioteràpia.

—Ja? Tan aviat? —li vaig preguntar angoixat.

—Sí, Dani, com més aviat millor. Ja sabeu que la quimio és un dels medicaments per tractar el càncer.

—A l'avi de la Isabel només li van donar radioteràpia, mare.

—I tu com saps això, fill?

—M'ho va explicar la Isabel un dia durant l'esbarjo. I l'oncle també em va explicar això del càncer de pulmó del seu amic Josep...

—Normal, el càncer és més comú del que ens pensem. Poca gent hi deu haver que no conegui algú amb càncer. El que passa és que encara hi ha famílies que prefereixen ocultar-ho als seus fills quan són petits. La mare i jo pensem que el millor per a tots és parlar-ne. Si voleu preguntar-nos alguna cosa... —va intervenir el pare.

Llavors, al meu germà li va faltar temps per preguntar l'única pregunta que no tenia resposta:

—I amb la quimioteràpia que et posaran, et curaràs, mare?

—Bé, la quimioteràpia és la medicina que tractarà el meu càncer, sí. I que ajudarà a que el meu càncer desaparegui. Encara que la veritat és que és tan forta que m'afeblirà una mica l'organisme. I sabeu per què?

—Per què? —vam preguntar els dos alhora.

—Doncs perquè la quimio de cada pacient, a més de matar les cèl·lules dolentes, també mata les bones. Llavors, això fa que disminueixin les defenses i, per tant, el cos es debilita. La quimio, a més d'ajudar a que el càncer desaparegui, també serveix per alleujar els símptomes de la malaltia, disminuir el risc que torni a aparèixer i ajudar les persones.

Vaig escoltar amb atenció tot el que ens estava explicant la mare. Crec que el meu germà no perquè estava desitjant deixar anar la seva següent pregunta.

—I... llavors, se't cauran els cabells, oi? —va dir.

—Sí, però no, Marc.

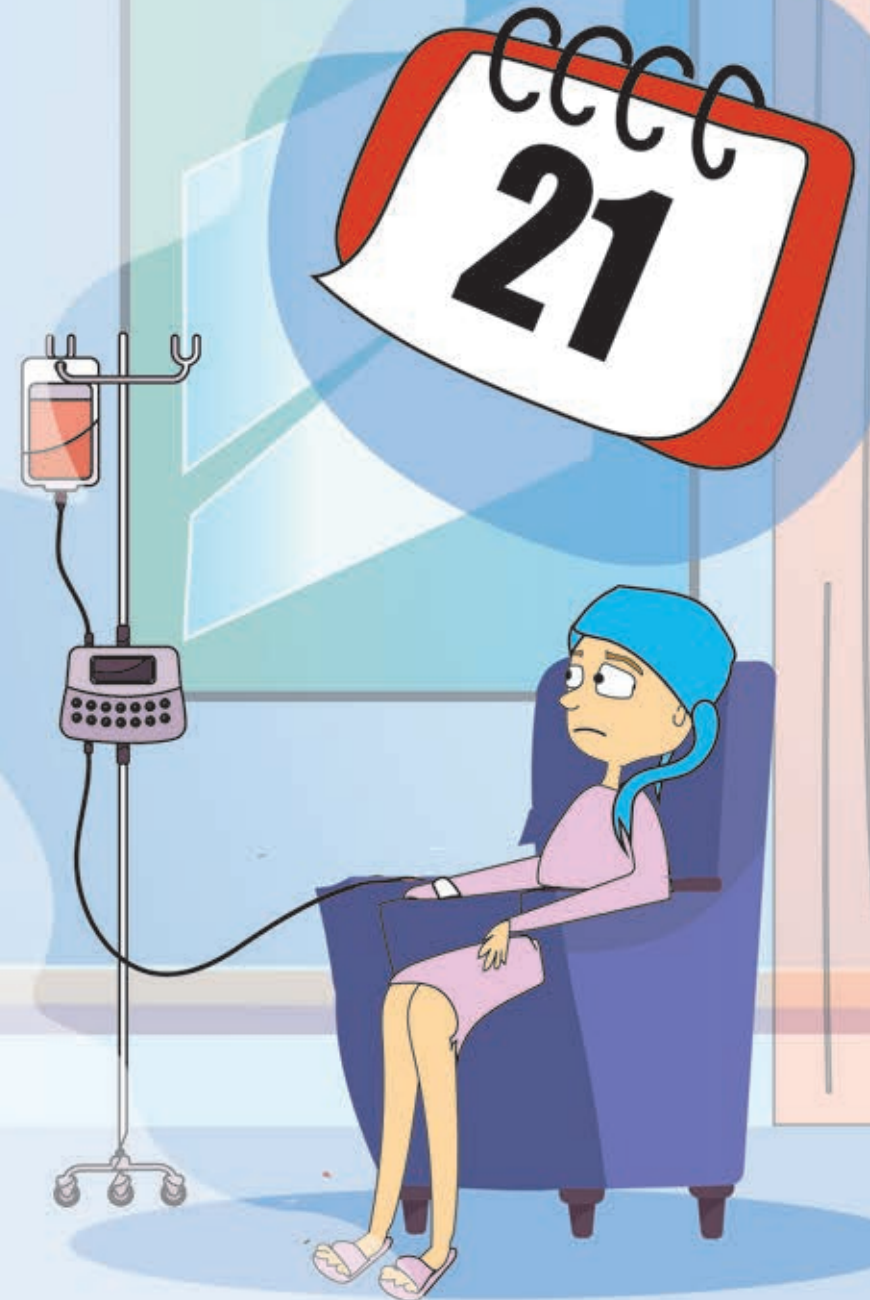
—Eh?

—M'imagino que sí, és clar. Em refereixo al fet que ja he quedat amb l'oncle que el divendres a la tarda em raparà. L'ajudareu? Si voleu, me'l talleu vosaltres una miqueta, primer, i, després, ell em deixarà el cap com Caillou, he, he, he. Ah! I em compraré una perruca encara que només me la posi per sortir al carrer.

—Igual és millor que quedis a casa, mare —vaig opinar.

—A veure com em cau la quimio, Dani. En principi, la meva idea és fer una vida com més normal millor. M'imagino que els primers dies estaré una mica pioca, però tractaré de seguir la meva marxa. I si no puc córrer, doncs caminaré. L'important és seguir... i amb els cuidadors que tinc, quina sort la meva!

La mare era increïble, gairebé ens anima ella a nosaltres. I tornà a fer-ho: va aconseguir fer d'un moment difícil un moment especial. Ens va explicar que li anaven a donar cicles de quimioteràpia.

Des d'aquell dia, el meu germà va estar estrany, no semblava el mateix. Era com si estigués enfadat amb el món. Tot just parlava, i sempre buscava una excusa per tancar-se a la seva habitació. Llavors, jo, sense que se n'adonés, obria la porta amb cura perquè entrés la Nel·la. I amb ella sí que parlava, sí, el sentia xiuxiuejar tot el que no s'atrevia a explicar-nos a nosaltres.

El divendres a la tarda, vam tornar a casa amb l'oncle. Era la tarda que havia quedat amb la mare per tallar-li els cabells. En Marc es va tancar directament a la seva habitació, encara que aquesta vegada va ser ell qui va deixar la porta entreoberta. La mare va intentar convèncer-lo perquè sortís amb el pretext que volia fer una selfie. No ho va aconseguir. El pare i l'oncle van preparar-ho tot a la sala. Jo dissimulava, com si estigués bé, però la veritat és que no ho estava. I vam començar a tallar-li els cabells a la mare. Primer, el pare i, després, jo. Què malament ho vam fer! Quina esquilada...

—Però, nois, què m'esteu fent!? Dani, ja et dic ara que com a perruquer no et guanyes la vida, he, he, he!

La mare va tornar a cridar al Marc. Es va sentir la porta, com si anés a sortir, però no, falsa alarma. En Marc no va sortir. Volia, però no podia.

—Ara em toca a mi! —va dir l'oncle—. Preparada perquè et passi el tallagespa?

—Preparada! —va exclamar la mare.

I l'oncle començà. No va trigar ni cinc minuts a deixar el cap de la mare com el seu. Aleshores, em va venir al cap el dia que l'oncle em va explicar la història del seu amic Josep i ell. I sense pensar-ho, vaig exclamar:

—Jo també vull, oncle! Rapa'm com a la mare, si et plau!

La mare i el pare es miraren esbalaïts.

—De cap manera, Dani! Ni se t'acudeixi, no tens per què fer-ho.

—Que sí, mare, que em vull rapar, així, després, el cabell em creixerà més fort! —vaig exclamar mirant a l'oncle, com si aquest fos el veritable motiu.

Aleshores, l'oncle em mirà emocionat i orgullós. Era l'únic que sabia la veritable raó per la qual ho feia. De sobte, la Nel·la va aparèixer a la sala. I darrere d'ella, vam sentir uns passos d'algú que s'acostava... era en Marc!

—I jo també! Després, a mi, oncle. Vull que em rapis com a la mare! —va exclamar el meu germà amb els ulls brillants.

La mare es va posar molt contenta de veure al Marc. En aquell moment, per fi, els cinc ens vam fer la selfie que tant volia la mare. Bé, els cinc no, els sis, perquè la Nel·la també va sortir. Ens va costar convèncer el pare i la mare perquè l'oncle ens rapés, però, al final, ho vam aconseguir.

Finalment, a partir d'aquell moment, la ràbia del meu germà amb el món havia desaparegut. Va deixar de parlar només amb la Nel·la i va tornar a ser el nostre Marc de sempre: l'alegria de la casa.

Aquell cap de setmana, la mare es va comprar la perruca. Tal com li va comentar el metge, la primera setmana de la quimio la passava regular, tenia bastants nàusees. Però, després, si no fos pel cabell, feia vida normal. Quan la mare ens va dir que tenia càncer, jo no vaig entendre bé allò de les corbes. Ara sé que es referia a la quimio.

La mare anava a l'oncòleg un cop cada tres setmanes. El dia anterior a la seva cita, sempre havia de treure's sang. A la mare li encantava explicar-nos que amables que eren tots a l'hospital de dia, que era on li posaven el degoter amb la quimio.

—Quina infermera més maca que m'ha tocat, nois! L'Eli em va explicar des del primer dia tots els efectes secundaris que podria tenir amb la quimio. Un altre dia que no hi era, va ser l'Elena qui em va recomanar que seguís fent exercici moderat, que vingués a l'hospital relaxada... I el meu oncòleg ja ni us dic. Són meravellosos. I sabeu quin és el meu pensament preferit per relaxar-me abans de la quimio?

—No, mare —va dir el meu germà intrigat.

—Doncs penso en... el nostre viatge! Ens imagino a l'aeroport, pujant a l'avió, gaudint al parc d'atraccions... I em fa tan feliç pensar-ho que de vegades fins i tot crec que és real.

—Ho serà, mare, ja falta menys! Vas per l'última sessió de quimio! Quant et posis forta, ens en anirem.

Dos mesos després d'acabar amb la quimio, va començar a créixer-li el cabell a la mare. Que maca que estava! Ara li sortia més arrissat que abans. Va anar agafant forces a poc a poc. I com tot semblava anar bé, ja només anava a l'oncòleg un cop cada tres mesos. Llavors, vam tornar a anar al poble sempre que podíem. Com ho havíem trobat a faltar! Des que a la mare li van diagnosticar el càncer només havíem anat tres vegades amb l'oncle, a fer una volta, com diuen ells.

I va arribar el dia en què en Marc i jo complíem dotze anys. Aquesta vegada sí que es van conxorzar els tres per al nostre regal.

—Va, nois! No voleu obrir el regal o què? Però, on sou?

—Ja hi anem! —va cridar el Marc des de la seva habitació.

—Què és això? Quines caixes més grans!

—Però què ens heu comprat? —va preguntar el meu germà atabalat.

—He, he, he, no us en fieu de les aparences! —va dir el meu oncle somrient.

El meu germà i jo vam començar a desembolicar les dues enormes caixes. I en treure el paper de la primera, hi havia una segona, també embolicada. I després, una altra. I una altra més. Així fins que ens vam quedar amb una caixa diminuta dins de la qual hi havia... un sobre!

—Com ens heu enganyat! —va dir el meu germà.

—Ni se m'havia acudit! Això de les caixes ha estat idea teva, a que sí, oncle?

—Com em coneixes Dani, he, he!

—Ara sí que ens en anem! —va exclamar la mare. Aquest viatge ha estat la meva força, la meva il·lusió... ara és el moment, a que sí, estimat? —va dir la mare picant l'ullet al pare.

—Per descomptat, cal viure...

—No comencis una altra vegada, pare, no, si et plau —es va queixar el meu germà, impedit que el pare acabés la seva frase preferida.

En Marc i jo vam treure emocionats els quatre bitllets d'avió dels sobres.

—Ens en anem d'aquí a tres setmanes. L'oncle es quedarà amb la Nel·la —va dir la mare.

—Guau, Guau!

I a la fi, dos anys després del previst, vam complir el nostre somni: aquest viatge amb avió que tant havíem desitjat. I per descomptat que va ser meravellós! Va ser, realment, inoblidable només pel fet que ens vam anar els quatre junts, sans i estalvis. I és que, com bé diu el pare, cal viure el dia a dia perquè qui sap el que passarà el cap de setmana que ve?

Et pots descarregar aquest llibre gratuïtament a

www.pacientes.gsk.es

Amb el patrocini de:

